

ŠVENTADIENIO BALSAS

Adelaide, 1953 m. lapkričio m. 1 d., Visų Šventųjų Šventė.

Nr. 31.

XI. M i r t i s

Iš visų nuotykių išpūdingiausias yra mirties nuotykis, kuris nuo seniausių laikų žmonėms teikia šiurpo ir sukelia neramias mintis. Tuo tarpu niekas šio nuotykio nepažįsta iš savo paties patyrimo. Tie, kurie jį atliko, pasitraukė į amžiną tylą ir neateina apie jį papasakoti. Mes jį pažįstame tikrai kitus stebėdami. Tas stebėjimas mus supurto. Gal tam pačiam asmeniui ir nėra taip baisu, kaip aplink stovintiems. Bet kaip ten bebūtų, šitie įvykiai nėra banalūs ir kasdieniai. Yra tikra, kad tai, kas vyksta žmogui mirštant, yra nuostabiau, negu jam gimstant, ir lemtingiau, negu visos jo gyvenimo valandos. Mirtis yra gyvenimo augščiausias taškas, kur bangos pakyla stačiai augštin ir krenta į neišmatuojamą bedugnę.

Prieš mirtį dažnai būna liga, lydima skausmų, bet gal skausmai ir nėra tokie dideli, kaip kartais gyvenime turėti. Paskutinė liga veda žmogų prie visiško bejėgiškumo. Mirštantysis niekuo nebegali pagerinti savo būklės. Ir aplinkui bestovį gyvieji, nebeįstengdami jam pagelbėti, bejėgiškai turi stebėti, kaip mirties verpetas įtraukia į save jįms mylimą asmenį.

Įvyksta griuvimas į neišmatuojamas gylybes. Nebėra to žmogaus, kuris tarp mūsų gyveno, kvėpavo ir vaikščiojo, kuris su visa šiluma bendravo su mumis. Yra kitaip, negu išvykstant mylimam asmeniui. Ilgą laiką jis buvo su mumis, mes apsipratome su juo, jį pamilome, ir staiga jis turi išvykti. Tačiau tuomet yra dar šviesių spindulėlių: galime pasakyti vietą, kur jis nuvyko, galime tikėtis, kad jis kada grįš. Bet kai mylimas žmogus jau yra miręs, aišku, kad jis niekuomet nebeatvyks, amžinai jis jau nebeįeis pro mūsų namo duris. Ir negalime nurodyti vietos, kur mes atsiskyrusiojo galėtumėm jį ieškoti. Tarsi jis pasinorė į amžiną rūką. O jei po kiek metų ar dienų mes patys nužengsim į tą pačią beribę, - ar mes jį ten rasim? Kur mums jo jį ieškoti?

Iš to rūko, iš beribės kyla mintis apie Dievą. Dievas dar tebėra ir tose tolybėse bei gylybėse. Atsiskyrusiojo vėlė atsistoja prieš Dievą ir prieš nieką kitą. Tuo šis nuotykis įgauna pilno didingumo. Mūsų mintys eina tarsi į du laukus: į šviesią, šiltą, raminančią tolybę, ir kartu į baimingą ir neaiškų laukimą. Pirmosios mintys sako: Dievas dar tebėra, Jis visuomet ten yra. Jei ir visi mirusįjį apleistų, jis nekrenta į nieką, bet užuovėja ir artinamas lieka - tai Dievas. Siela nemucina į svetimą pasaulį. Amžinasis, kuris žmogų globojo žemės kelionėje, yra tenai ir laukia. Jei visos žemiškosios žvaigždės amžinai nusileistų, viena žvaigždė, Dievas, visuomet pasiliks sielos danguje. Tebelieka dar žmogaus tikroji tėviškė, girdisi Tėvo balsas. Jei Dievas tebėra, nickas nežūva. Jis gali ir mūsų mylimus asmenis pas save

pašaukti, Jis gali ištiestas maldoje rankas paimti ir vesti, kad iš toumos galėtų siųsti išganingą pagalbą atsiskyrusiojo vélei. Dievas tebėra ir visuomet bus!

Antroji minčių srovė mus veda į beribę prarają. Ją galime taip išreikšti: Tik Dievas ten yra. Taigi atsiskyręs žmogus yra išduodamas tam Dievui, tik Jam vienam, ir joks tvarinys, jokia galybė negali tarpininkauti. Žmogus negali kaip nors užsitikrinti prieš Dievą, atsiribodamas kokia siena. Jis atsistoja visiškai vienas Dievo akivaizdoje. Jis nebegali pasislėpti nuo Jo, kaip nusidėję pirmieji tėvai už krūmo.

Tačiau abejos minčių kryptys sueina į vieną Dievo beribę ir pripildo žmogaus sielą drąsaus pasitikėjimo: noriu eiti pas tą Dievą, kuris kartu tolimas ir artimas, kuris mane visuomet lydi, kuris mane myli. Mirties nuotyki mes galim padaryti laisvu ir didžiu žygiu. Valandos svarbumas mus skatina laisvai, su pasitikėjimu ir meile atsiuodoti Dievo valiai. Pomirtinį susitikimą su Dievu mes galim imti ne kaip neišvengiamą išeitį, bet kaip galutinį išsipildymą, kaip tėviškę, į kurią vykstame. Mirimas tuomet įprasminamas. Visa, ką žmogus turi, dėl ko gyveno, dirbo, mylėjo, rūpinosi - neša pas mylimąjį Tėvą, ir Jam atsiuoda su meile. "Mano Dievas ir mano viskas!"

Kiekviena baimė, nerimas jau stos skersai kelio tam laisvam meilės žygiui. Bus neišnaudota geriausia ir vienintelė proga pareikšti savo pasitikėjimą Dievui, kuris nuo amžių mus šaukia. Būtų beprasmiška įsikibti to laukimo, pasilikimo žemėje, jeigu jau vistiek galas ateina. Jei žmogus didingai mąsto apie Dievą ir Jį nuoširdžiai myli, nebūktaus ir leisis į tamsiąją naktį laisva valia. Viešpatie, mano likimas man yra neaiškus ir nesuprantamas, bet su juo sutinku. Drebu prieš Dievą, bet taip, kaip namų pasiilgęs žmogus laukia išsipildymo ir grįžimo. - Tuomet mirtis bus drąsus ir garbingas meilės žygis.

(Mintys iš P.LIPPERTO "Abenteuer des Lebens")

-----***** 000 * 000 *****-----

ŠI SEKMADIENI (VISŲ ŠVENTŲJŲ ŠVENTĖJE) PAMALDOS: 9 val. ryto ALBERT PARKE ir 10,30 val. Adelaidėje. Po Šv. Mišių bus LIBERA už visus mirusiųosius tautiečius. VELINIŲ PROGA po pietų bus einama į kapines aplankyti mūsų tautiečių kapų: 3 v.p.p. renkamasi prie įėjimo į General Cemetery WEST TERRACE, Adelaidėje, o 4,30 v.p.p. CHELTENHAM kapinėse.

KITA SEKMADIENI (lapkr. 8 d.) pamaldos: 9,45 v. WOODVILLE GARDENS ir 10,30 val. Adelaidėje. DAR KITA SEKMADIENI (lapkr. 15 d.) lietuviams pamaldos iš Adelaidės nukeliamos į BLACKWOODą (11,30 val.), i kur daroma IŠKYLA. Traukinys iš Adelaidės išeina 10,20 val.

LIETUVIO TREMTINIO TEISMAS (pradėtas spalij m. 4 d.) bus tęsiamas lapkričio m. 8 d., sekmadienį, 4 v.p.p. Katedros salėje, Wakefield St. - Visus Tautiečius kviečiame skaitlingai dalyvauti.

L. TEIS. D-JOS AUSTR. SK. VALDYBA.

LKF ADELAIDĖS SKYRIUS spalij m. 31 d. 8 v. vak. THEOSOPHICAL HALL (King William St.) ruošia KAMERINĖS MUZIKOS VAKARĄ. Programą išpildo: D. Oldham, Pr. Matiukas, E. Rūkštelienė ir P. Rūtenis. - Bilietai prie įėjimo.

Kun. P. Jatulis, Archbishop's House, West Terrace, ADELAIDE, (LA 3551).
Kun. L. Kemėšis, St. Brigid's Presbytery, 211 Aberdeen St., WEST PERTH, W.A.